

Arrest

nr. 184 149 van 21 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2016 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 december 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient een asielaanvraag in op 19 oktober 2007.

Op 3 december 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 23 december 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten opzichte van verzoeker de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 december 2011 wordt de echtgenote van verzoeker erkend als vluchteling.

Op 16 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatsecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 3 december 2010 ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard.

Op 8 maart 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 22 mei 2014 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 23 september 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelt beroep in tegen deze beslissing.

Op 6 juli 2015 dient verzoeker op basis van zijn huwelijk met een erkende vluchteling een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen nr. 150 157 van 29 juli 2015 wordt de beslissing van 23 september 2014 vernietigd.

Op 13 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing inzake de aanvraag van 22 mei 2014, deze aanvraag wordt ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 170 950 van 30 juni 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 16 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag gezinshereniging van 6 juli 2015 onontvankelijk wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad nr. 177 342 van 4 november 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 27 juni 2016 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 21 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag gezinshereniging van 6 juli 2015 wordt geweigerd, met name de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 26/1 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1901 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel B van het Koninklijk besluit van 22 juli 2006 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door;

Naam: F.

Voorna(a)m(en): G. A.

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: (...)1971

Geboorteplaats; K.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxx

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd;

Er zijn redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 11 §1 eerste lid. 3° en artikel 3, eerste lid, V van de wet van 15.12.1980 die een weigering van het verblijf van betrokkene rechtvaardigen.

Op 19.10.07 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 29.12.2011 besliste het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot "Uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus" wegens de aanwezigheid van ernstige redenen om aan te nemen dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig misdrijf. Het feit dat de asielpcedure vier jaar en twee maanden geduurd heeft, geeft betrokkene niet de mogelijkheid beroep

te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Gezinshereniging kan hem niet toegekend worden omwille van de ernstige feiten die hij in zijn land van herkomst heeft begaan en die tot een uitsluiting hebben geleid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Deze uitsluitingsclausule streeft ernaar om te voorkomen dat mensen profijt zouden trekken van de gebreken van het internationaal strafrecht om zo een Internationale bescherming te krijgen wanneer er eigenlijk ernstige redenen zijn om te vermoeden dat ze een van de misdaden begaan hebben die vermeld worden in het artikel 1 sectie F van de Conventie van Genève van 28.07.1951.

Er dient opgemerkt te worden dat hoewel de feiten van openbare orde niet in België begaan werden, de ernst van de feiten toch wel vast staat. Volgens de verklaringen die betrokkene en zijn familieleden aflegden het kader van hun asielpcedure gaat het om tweevoudige moord met voorbedachte rade, nadat twee familieleden van betrokkene om het leven werden gebracht. Het CGVS concludeert: "dat u doelbewust en met volheid van verstand enkele dagen na de moord op uw verwanten op stap ging om gewapenderhand wraak te nemen (...),

Hierbij werden twee personen gedood." Het is deze tweevoudige moord die de aanleiding was tot de vlucht uit Afghanistan van de volledige familie, uit angst voor de volgende stap in het proces van weerwraak. Het feit dat deze tweevoudige moord 13 jaar geleden gebeurde in de Afgaanse context van bloedwraak doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die doelbewust en met volheid van verstand twee mensen om het leven bracht. Deze beslissing van betrokkene is de rechtstreekse oorzaak van het feit dat hij en zijn familie hun land van oorsprong moesten ontvluchten. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij en zijn familie zich momenteel bevinden, Zijn gedrag van nu weegt niet op tegen da ernst van de gepleegde feiten en zijn verantwoordelijkheid daarvoor.

Het feit dat betrokkene niet heeft teruggedeinsd voor een dubbele moord houdt in dat hij nog steeds een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"4.2. TWEEDE MIDDEL

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 E.V.R.M.;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 HANDVEST GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 10, LID 1 KINDERRECHTENVERDRAG;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 22BIS GW;
- SCHENDING VAN HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT;
- SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL.

4.2.1.

Het artikel 8 E.V.R.M. bepaalt dat eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven.

Art. 8 EVRM waarborgt de bescherming van het gezinsleven, het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven primeert (EHRM, zaak Marckx, 1979, Publ. Hof, Serie A, vol 31).

Dat verzoekende partij hier een gezinsleven heeft, wordt niet betwist. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft voorts reeds gesteld dat indien het om een beoordeling van een verblijfsrecht gaat, art. 8 EVRM eveneens dient te worden gerespecteerd (EHRM, Sen t. Nederland).

Inmengingen op art. 8 EVRM kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel. De huidige inmenging is niet verantwoord.

Indien een gezinslid met een clause 1F in principe niet in het land kan blijven omdat hij er geen recht op verblijf heeft, terwijl van de overige gezinsleden niet kan worden verwacht dat zij het land zouden verlaten (bijvoorbeeld omdat zij de vluchtelingenstatus hebben) dan dreigt een schending van art. 8 EVRM.

De bestreden beslissing doorstaat de proportionaliteitstoets niet, alsook werd de motiveringsplicht geschonden nu verzoekende partij niet in kennis kan worden gesteld waarom het jarenlang blijvend refereren naar de 1F clause nog proportioneel kan worden genoemd gelet op het jarenlange probleemloos verblijf, de sterke integratie en de aanwezigheid van de gezinscel.

De in artikel 7 van het Handvest Grondrechten van de Europese Unie gewaarborgde rechten corresponderen met de rechten die in artikel 8 EVRM zijn gewaarborgd.

Conform artikel 52, lid 3, van het Handvest Grondrechten van de Europese Unie heeft dit recht dezelfde inhoud en reikwijdte als het recht in de daarmee corresponderende bepaling van het EVRM. Dat de opgelegde beperking in de bestreden beslissing niet alleen strijdig is met artikel 8 EVRM, maar ook met artikel 7 van het Handvest Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekende partij bevindt zich op heden al meer dan 9 jaar in België zonder verblijfsvergunning en in een situatie waarin art. 3 EVRM zich verzet tegen zijn uitzetting. Het hem blijvend weerhouden van een verblijfsvergunning is disproportioneel. Verzoekende partij komt op geen enkele manier te weten waarom de bestreden beslissing niet disproportioneel kan worden geacht.

4.2.2.

Daarnaast dient te worden aangemerkt dat bij de beoordeling van de proportionaliteitstoets van art. 8 EVRM, het belang van het kind een prominente plaats inneemt.

De bestreden beslissing is manifest foutief daar waar zij oordeelde dat de schoolgaande kinderen niet in de beoordeling dienen te worden betrokken. Het is immers de gehele situatie, namelijk het systematisch en jarenlang weerhouden van een verblijfsvergunning aan een vreemdeling met een gezinscel op ons grondgebied die niet naar zijn thuisland terugkan omdat anders art. 3 EVRM zou worden geschonden, die bij de beoordeling van de proportionaliteit in rekening dient te worden gebracht.

Op dezelfde wijze dient bij de beoordeling van een beslissing van verwerende partij de impact ervan te worden nagegaan op de minderjarige kinderen die eveneens de boodschap krijgen dat hun vader hier "niet gewent" is.

Dat het belang van het kind doorslaggevend is werd bevestigd in een arrest van het Europees Hof (EHRM, Jeunesse t. Nederland, 3 oktober 2014).

(...)

Verwerende partij heeft echter geen oog voor het feit dat de kinderen van verzoekende partij reeds vele jaren naar school gaan in België. Verzoekende partij wenst ter ondersteuning hiervan de schoolattesten van A (stuk 13), J (stuk 14), P (stuk 15), S (stuk 16), N (stuk 17) en NF (stuk 18) voor te leggen. Ook legt verzoekende partij de leerlingkaart van zijn zoon HF voor (stuk 19).

Het Hof stelt dat naast de persoonlijke factoren, zoals daar zijn de mate van de inmenging in het gezinsleven, de familiale banden, obstakels om in het land van herkomst te leven, en de belangen van de staat, namelijk de openbare orde, ook een prominente plaats toekomt voor het belang van minderjarige kinderen in het beoordelen van de proportionaliteit in het licht van art. 8 EVRM.

Dit is ook bij verzoekende partij het geval. Echter motiveert verwerende partij niet op dit vlak. Verwerende partij dient de impact van haar beslissing op de minderjarige kinderen in rekening te brengen bij haar proportionaliteitstoets.

Tot slot schendt verwerende partij in bestreden beslissing artikel 10, lid 1 van het Kinderrechtenverdrag. Volgens dit artikel heeft ieder kind het recht om herenigd te worden met zijn of haar ouder(s) als het kind en de ouder(s) niet in hetzelfde land wonen. Aanvragen hiervoor moet de overheid met welwillendheid,

menselijkheid en spoed behandelen. Door het niet in acht nemen van het belang van het kind in bestreden beslissing ontbreekt elke welwillendheid en menselijkheid.

Het tweede middel is bijgevolg gegrond."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 10, lid 1 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 22bis van de Grondwet, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

De bestreden beslissing zou de proportionaliteitstoets niet doorstaan- Verzoeker stelt bovendien dat uit het arrest Jeunesse t. Nederland van het EHRM zou blijken dat het belang van het kind doorslaggevend is. tot slot zou artikel 10 van het van het Kinderrechtenverdrag geschonden zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Aangezien het in casu gaat om een eerste toelating, dient, conform de rechtspraak van het EHRM gesteld te worden dat er geen inmenging is en derhalve geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37) .

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) . Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39) . Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § . 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Om de omvang van de verplichtingen van de staat te beoordelen, moeten alle aspecten van de situatie in aanmerking genomen worden, waaronder de situatie van de betrokkenen en het algemeen belang van de staat (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 34-38). In casu is duidelijk gebleken dat die afweging werd gemaakt, waarbij het algemeen belang doorslaggevend werking heeft gehad. Dit kan verwerende partij geenszins verweten worden.

Er dient verder te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing geenszins wordt gemotiveerd dat schoolgaande kinderen niet in de beoordeling dienen te worden betrokken.

"44. Article 8 does not_ entail a general obligation for_ a State to authorise family reunion in its territory. The extent of a State's obligations to admit to its territory relatives of persons residing there will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest, including that State's obligations under the 1951 Refugee Convention. Factors to be taken into account in this context are the extent to which family life is effectively ruptured, the extent of the ties in the Contracting State, whether there are insurmountable obstacles in the way of the family living in the country of origin of one or more of them and whether there are factors of immigration control or considerations of public order weighing in favour of exclusion (see Nunez, cited above, § 70 with further references; and *Olgun v. the Netherlands* (dec.)f no.1859/03, 10 May 2012) . "

(Eigen vertaling: Artikel 8 (EVRM) houdt geen algemene verplichting in voor een Staat om familiehereniging toe te laten op het grondgebied. De draagwijdte van de verplichtingen van een Staat om gezinsleden van verblijfsgerechtigde personen toe te laten op het grondgebied is afhankelijk van de omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang, inclusief de verplichtingen van die Staat op grond van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Factoren die een rol spelen zijn de vraag in welke mate het gezinsleven werkelijk wordt verbroken, in welke mate men bindingen heeft in het land van verblijf, of er onoverkomelijk hinderpalen zijn om het gezinsleven verder te zetten in het herkomstland en of factoren van immigratiecontrole of overwegingen van openbare orde zwaarder doorwegen (...).)

"45. In the present case, the Court notes that the exclusion order was imposed on the applicant on the basis of the decision to hold Article 1F of the 1951 Refugee Convention against him in the proceedings on his asylum request. It further notes that it is not in dispute that, although the Netherlands authorities are not prepared to lift the exclusion order unless the applicant demonstrates that no third country is prepared to admit him, the applicant currently does not risk expulsion to Afghanistan as the Netherlands authorities accept that this would expose him to a risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 of the Convention.

Accordingly, in the present circumstances there are no realistic prospects for the applicant's removal from the Netherlands and thus separation from his family living there."

Eigen vertaling: In de voorliggende zaak merkt het Hof op dat de ongewenstverklaring gegrond was op de beslissing om artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag van 1951 op hem (verzoekende partij) toe te passen naar aanleiding van zijn asielaanvraag. Het Hof stelt verder vast dat er geen discussie bestaat over het feit dat, hoewel de Nederlandse autoriteiten niet bereid zijn de ongewenstverklaring op te heffen tenzij de verzoekende partij aantoont dat geen derde land bereid is haar op te nemen, de verzoekende partij thans niet het risico op verwijdering naar Afghanistan loopt nu de Nederlandse autoriteiten aanvaarden dat dergelijke verwijdering de verzoekende partij zou blootstellen aan een risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Dienvolgens zijn er in de huidige omstandigheden geen realistische vooruitzichten op een verwijdering van verzoekende partij vanuit Nederland en dus op een scheiding met haar familie die daar woont.)

"46. The Court further notes that if an act aimed at the applicant's effective removal were to be taken in the future, the applicant can file a request to lift the exclusion order and/or bring administrative appeal proceedings in accordance with article 72 §3 of the Aliens Act, 2000 in order to obtain a determination of the question whether that act would be compatible with his rights under the Convention."

(Eigen vertaling: Het Hof merkt verder op dat indien er toch een beslissing tot effectieve verwijdering genomen wordt in de toekomst, de verzoekende partij een verzoek kan indienen om de ongewenstverklaring op te heffen en/of een administratieve beroepsprocedure conform artikel 72, §3 van de vreemdelingenwet 2000 kan opstarten teneinde antwoord op de vraag te krijgen of deze beslissing compatibel is met haar rechten uit het Verdrag)

"(...)

48. As regards the argument that the applicant is not allowed to work and thus earn a living, the Court finds that this does not raise an issue under Article 8 as neither this nor any other Convention provision guarantees a right to work (see *Torri & Others*, and *Bucciarelli v. Italy* (dec.), nos. 11838/07 and 12302/07, 24 January 2012, with further references). The Court further finds that the claim that, for housing him, the applicant's spouse is subjected to negative financial consequences provided under the Benefit Entitlement (Residence Status) Act has remained unsubstantiated."

(Eigen vertaling: Met betrekking tot het argument dat de verzoekende partij niet vermag te werken en aldus geen inkomen kan verwerven oordeelt het Hof dat dit geen kwestie is die valt onder artikel 8 nu noch dit artikel nog enige andere bepaling van het Verdrag het recht op werk garandeert (...))

"49. It thus appears that, as matters now stand and despite the exclusion order imposed on him barring his formal admission to the Netherlands, the applicant is not under a threat of removal from the Netherlands and thus of being separated from his family in the Netherlands. To the extent that the applicant can be regarded as a victim within the meaning of Article 34 of the Convention, the Court cannot find - taking into account the particular features of the instant case - that for the purposes of

Article 8 of the Convention the Netherlands authorities have struck an unfair balance between the competing interests at issue. It follows that the remaining complaint must be rejected as being manifestly ill-founded pursuant to Article 35 §§ 3 and 4 of the Convention. "

(Eigen vertaling: Aldus blijkt dat r gelet op de actuele stand van zaken en ondanks de ongewenstverklaring die haar formeel de toegang ontzegt tot Nederland, de verzoekende partij niet bedreigd wordt met verwijdering uit Nederland en aldus evenmin gescheiden wordt van haar familie in Nederland. (...))

Het Hof heeft aldus geen schending van artikel 8 EVRM weerhouden nu hij meent dat niet blijkt dat de Nederlandse autoriteiten geen evenwichtige belangenafweging zouden gedaan hebben.

Tevens kan verwezen worden naar andere rechtspraak van het Hof r met name K. v. the Netherlands (EHKM, 25 september 2012, Decision no. 33403/11) en Y.A. v the Netherlands (EHRM, 14 januari 2014, Decision, no. 15439/09) waarin hoger geciteerde rechtspraak bevestigd wordt.

Verzoekende partij toont niet aan dat in casu een schending van artikel 8 EVRM voorligt. Zo heeft de verwerende partij erop gewezen dat regularisatie een gunstmaatregel is die verzoekende partij niet kan toegekend worden omwille van de ernstige feiten waaraan zij zich in het land van herkomst schuldig heeft gemaakt. De verwerende partij benadrukt hierbij de ernst van de feiten, met name tweevoudige moord met voorbedachten rade en stelt dat het loutere feit dat dit achttien jaar geleden is gebeurd niets afdoet aan de verantwoordelijkheid van verzoekende partij die doelbewust en met volheid van verstand twee mensen om het leven bracht. Zij wijst tevens op het belang van de uitsluitingsclausule van het Vluchtelingenverdrag. Omwille van deze feiten is verzoekende partij Afghanistan ontvlucht zodat zij zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin ze zich nu bevindt. De verwerende partij neemt voorts aan dat verzoekende partij een familieleven heeft in België, maar zij wijst er tevens op dat er geen verwijderingsmaatregel in hoofde van de verzoekende partij wordt gegeven zodat het verderzetten van het familieleven niet in het gedrang wordt gebracht en gaat ook dieper in op het hoger belang van de kinderen waarbij zij motiveert waarom dit hoger belang niet in het gedrang komt en wijst nogmaals op de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten waardoor de privébelangen die zij zou kunnen doen gelden ondergeschikt zijn.

Zoals blijkt heeft de verwerende partij wel degelijk een afweging gemaakt tussen de belangen van verzoekende partij enerzijds en de belangen van de staat.

De Raad wijst nog op het feit dat het EHRM tevens geoordeeld heeft dat artikel 8 EVRM an sich geen recht opent op enig verblijfsdocument (Ramadan v. Malta, 21 juni 2016, §91).

Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van artikel 8 EVRM aan. Voorts benadrukt de Raad dat het gegeven dat de verzoekende partij kinderen heeft die verblijfsrecht hebben in België eveneens in de beoordeling wordt betrokken, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden. Zo heeft de verwerende partij gemotiveerd dat: "Het feit dat de kinderen van betrokkene hier naar school gaan, vormt evenmin grond voor een verblijfsregularisatie. De kinderen volgen immers allemaal het gunstige verblijfsstatuut van hun moeder en zijn gemachtigd tot een onbeperkt verblijf in het Rijk. De scholing van de kinderen komt dus op geen enkel manier in het gedrang en kan dan ook niet als een grond voor verblijfsregularisatie worden aanvaard. Betrokkene toont niet aan dat de ontwikkeling, scholing en welzijn van zijn kinderen in het gedrang komen omdat hij niet over een verblijfstitel beschikt. Integendeel, uit de voorgelegde getuigenverklaringen blijkt duidelijk dat de kinderen gemotiveerde, attente leerlingen zijn die heel veel in hun mars hebben en dat ze deelnemen aan verschillende sportieve activiteiten en dat hun ontwikkeling op geen enkele wijze geremd wordt. Betrokkene toont aldus niet aan dat hoger belang van de kinderen wordt geschaad omdat hij niet over een verblijfsvergunning beschikt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als grond voor regularisatie. Bovendien houdt huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel in waardoor het ingeroepen artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag niet geschonden wordt." Verzoekende partij blijft hameren op het belang van de kinderen, maar toont met dergelijk betoog niet aan op welke wijze de bestreden beslissing het belang van de kinderen schaadt, dit gelet op de motivering ter zake door de verwerende partij gegeven. Verzoekende partij maakt immers met haar betoog niet aannemelijk hoe de vaststelling dat het gezinsleven niet onderbroken wordt, dat de scholing van de kinderen niet in het gedrang wordt gebracht en dat bovendien blijkt dat de kinderen het zeer goed doen niet zou volstaan om tot het besluit te komen dat het belang van de kinderen niet geschaad wordt. Door louter te verwijzen naar één verklaring die stelt dat de situatie onhoudbaar is, daar waar de overige stukken gewag maken van het feit dat de kinderen het op alle gebied goed doen slaagt verzoekende partij er niet in de kennelijke onredelijkheid van deze motivering aan te tonen. Ook haar blote betoog aangaande de reële impact op de kinderen over het "niet gewenst zijn van hun vader" kan niet overtuigen in het licht van de vaststellingen dat de kinderen het goed doen. Waar zij voorts wijst op de nauwe band die zij heeft met haar kinderen, ziet de Raad evenmin in hoe dit afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing nu deze band door de bestreden beslissing niet in het gedrang wordt gebracht. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de kinderen in kansarmoede zitten of terecht komen

door het loutere feit dat zij aangewezen zijn op het inkomen van hun moeder. Ook het argument dat verzoekende partij in 2012 is moeten aankloppen bij een sociale organisatie voor een renteloze lening en een goedkoop huurappartement kan niet overtuigen om te besluiten dat dit een impact heeft op de ontwikkeling van de kinderen nu zoals de verwerende partij terecht heeft opgemerkt uit alle verklaringen blijkt dat de kinderen het zeer goed doen, zowel op schoolvlak als daarbuiten en dus niet blijkt dat hun ontwikkeling hierdoor in het gedrang komt, dit temeer in het licht van de vaststelling dat de organisatie waarbij de verzoekende partij in 2012 is - gaan aankloppen is ingegaan op het toekennen van een renteloze lening en blijkt dat verzoekende partij de aflossing van deze lening steeds stipt heeft weten in te lossen.

2.25. Gelet op voorgaande bespreking toont de verzoekende partij evenmin een schending aan van artikel 22bis van de Grondwet noch van de materiële motiveringsplicht noch van het proportionaliteitsbeginsel."

Daar artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie correspondeert met het voormelde artikel 8 van het EVRM (RvV 15 juli 2016, nr. 171.966) , toont verzoeker evenmin een schending aan van die eerste bepaling aan.

Daarnaast blijkt evenmin een schending van artikel 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Daargelaten de vraag of verzoeker een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag gelet op het feit dat de vordering niet mede namens de minderjarige kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), volstaat het genoemde artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Die verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen . of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan de bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvV 11 februari 2013, nr. 96.838) Verder zijn er geen objectieve elementen aanwezig die wijzen op een schending van voormelde bepaling.

Tot slot herhaalt verwerende partij dat de stukken 12 tot en met 23 die worden toegevoegd bij het verzoekschrift allen dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, terwijl de regelmatigheid van de bestreden beslissing beoordeeld wordt op grond van de stukken die voorlagen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De verwijzing ernaar is zodoende niet dienstig. Het tweede middel is ongegrond."

3.3.1. In het tweede middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker voert aan dat het evenredigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden worden, onder meer omdat verzoeker op geen enkele manier te weten komt waarom de bestreden beslissing niet disproportioneel kan worden geacht. De verwerende partij betreft het belang van de kinderen niet bij de beoordeling in de bestreden beslissing.

3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In casu wordt in de nota niet betwist dat verzoeker een gezinsleven heeft in België en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij van dit gezinsleven op de hoogte is en dit niet betwist heeft.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het bestaan van een privé/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, wordt niet betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3

oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In casu bevat de bestreden beslissing volgende afweging:

“Op 19.10.07 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 29.12.2011 besliste het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot "Uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus" wegens de aanwezigheid van ernstige redenen om aan te nemen dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig misdrijf. Het feit dat de asielpprocedure vier jaar en twee maanden geduurd heeft, geeft betrokkene niet de mogelijkheid beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Gezinshereniging kan hem niet toegekend worden omwille van de ernstige feiten die hij in zijn land van herkomst heeft begaan en die tot een uitsluiting hebben geleid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Deze uitsluitingsclausule streeft ernaar om te voorkomen dat mensen profijt zouden trekken van de gebreken

van het internationaal strafrecht om zo een Internationale bescherming te krijgen wanneer er eigenlijk ernstige redenen zijn om te vermoeden dat ze een van de misdaden begaan hebben die vermeld worden in het artikel 1 sectie F van de Conventie van Genève van 28.07.1951.

Er dient opgemerkt te worden dat hoewel de feiten van openbare orde niet in België begaan werden, de ernst van de feiten toch wel vast staat. Volgens de verklaringen die betrokkene en zijn familieleden aflegden het kader van hun asielpcedure gaat het om tweevoudige moord met voorbedachte rade, nadat twee familieleden van betrokkene om het leven werden gebracht. Het CGVS concludeert: "dat u doelbewust en met volheid van verstand enkele dagen na de moord op uw verwanten op stap ging om gewapenderhand wraak te nemen (...),

Hierbij werden twee personen gedood." Het is deze tweevoudige moord die de aanleiding was tot de vlucht uit Afghanistan van de volledige familie, uit angst voor de volgende stap in het proces van weerwraak. Het feit dat deze tweevoudige moord 13 jaargeleden gebeurde in de Afghaanse context van bloedwraak doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die doelbewust en met volheid van verstand twee mensen om het leven bracht. Deze beslissing van betrokkene is de rechtstreekse oorzaak van het feit dat hij en zijn familie hun land van oorsprong moesten ontvluchten. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij en zijn familie zich momenteel bevinden, Zijn gedrag van nu weegt niet op tegen da ernst van de gepleegde feiten en zijn verantwoordelijkheid daarvoor.

Het feit dat betrokkene niet heeft teruggedeinsd voor een dubbele moord houdt in dat hij nog steeds een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving."

Hieruit blijkt dat de elementen van openbare orde worden vermeld maar niet op concrete wijze worden afgewogen tegenover het gezins- en/of privéleven van verzoeker. De bestreden beslissing bevat enkel de opmerking "Gezinshereniging kan hem niet toegekend worden omwille van de ernstige feiten die hij in zijn land van herkomst heeft begaan en die tot een uitsluiting hebben geleid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen". Hieruit blijkt dat de verwerende partij de mening is toegedaan dat verzoeker niet in aanmerking komt voor gezinshereniging omwille van ernstige feiten begaan in zijn land van herkomst, en daarom verzoeker van de gezinshereniging lijkt te willen uitsluiten. De verwerende partij laat evenwel na in huidige beslissing tot weigering van verblijf, om ook maar op enige concrete wijze in te gaan op of melding te maken van het gezins- en/of privéleven van verzoeker. In de aanvraag van 6 juli 2015 werd nochtans uitdrukkelijk gewezen op het bestaan van een gezinsleven in België.

Alleszins blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezins- en/of privéleven van verzoeker. De belangenafweging in de bestreden beslissing vermeldt de elementen van openbare orde maar weegt ze niet af tegenover het gezins- en privéleven van verzoeker en is bijgevolg onvolledig. De Raad kan *in casu* niet vaststellen dat de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het gezins- en/of privéleven van verzoeker zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verwerende partij in de nota aanvoert dat er wel een belangenafweging werd gedaan in de beslissing van 13 oktober 2015 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waartegen het beroep werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 170 950 van 30 juni 2016, spreekt de Raad dit niet tegen. In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en een aanvraag gezinshereniging op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet twee verschillende procedures zijn. De afzonderlijke aanvragen moeten elk apart in hun volledigheid worden beantwoord. De huidige bestreden beslissing bevat een onvolledige belangenafweging, met name een verwijzing naar de elementen van openbare orde zonder een afweging tegenover het gezins- en/of privéleven van verzoeker. Er kan in dit verband in de nota of in de bestreden beslissing niet louter worden verwezen naar een vroeger genomen beslissing, wat *in casu* in huidige bestreden beslissing trouwens niet het geval is.

Een correcte feitenvinding ontbreekt *in casu*. De schending van de materiële motiveringplicht in samenhang met artikel 8 van het EVRM is aangetoond.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. De overige onderdelen van het tweede middel en het eerste middel worden niet verder onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2016 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET